

Мартенска вечер

Снимка: Цанко Вълчанов

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

СТИПЕНДИАНТСКА ПРОГРАМА НА „АРСЕНАЛ“ АД

Стипендиантската програма на „Арсенал“ АД е част от фирмената политика за привличане на млади специалисти, на които се осигурява възможност за развитие и постигане на високи степени в професионалната реализация.

За стипендиантската програма могат да кандидатстват студенти, обучаващи се в редовна форма на инженерните специалности на Технически университет - София и Технически университет - Габрово, както и по инженерно-химични и физични дисциплини на Химико-технологичен и металургичен университет - София, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“ и Университет „Проф. д-р Асен Златаров“ - Бургас, имащи приложение във фирмата.

С предимство се разглеждат молбите на приетите за студентски ученици, завършили средното си образование в казанлъжките училища, независимо от профила им.

За периода на обучение фирмата осигурява месечни стипендии на студентите до 500 лева и изплаща семестриалните им такси (сумарно до 6000 лева го-

дишно според успеха). Тези суми представляват значително перо за бюджета на всяко семейство със студент-стипендиант. На арсеналските стипендианти се осигурява възможност за провеждане и на платени студентски стажове във фирмата. Допълнително предимство е възможността за продължаване на образованието в магистърска степен, включително и в европейски университети, по определени от дружеството специалности.

След завършване на висшето си образование всички стипендианти ще имат осигурено работно място по специалността във фирмата, гарантирано от двустранно подписан договор.

Кандидат-стипендиантите могат да изпратят CV и мотивационно писмо на

e-адрес
kadri@arsenal-bg.com

или на пощенски адрес бул. "Розова долина" №100, гр. Казанлък, п.к. 6100.

Тел. 0431/6-31-33.

ИЗЛОЖБА ПРЕДСТАВЯ ЖЕНИТЕ В БЪЛГАРСКАТА НАУКА

Документална изложба „Жените в историята на Българската академия на науките“ бе открита в навечерието на 8 март в Общинска библиотека „Искра“ - Казанлък. Експозицията съдържа 19 пана, проследяващи приноса на българските жени-учени в различни области и е своеобразен жест към жените, допринесли за развитието на науката в България и по света.

Изложбата бе открита от координатора на Регионалния академичен център към БАН в Казанлък инж. Владимир Чучумишев, ръководител-направление „Образование и квалификация“ в „Арсенал“ АД, общински съветник от „Алтернативата на гражданите“, и от Теодора Георгиева, директор на Общинска библиотека „Искра“. Изложбата идва за втори път в Казанлък, благодарение на Регионалния академичен център към БАН (РАЦ-Казанлък), който е единственият център

щата тематика от фонда на ОБ „Искра“. С тази изложба се поставя началото на бъдещи съвместни инициативи

ни фондове, както и богат фотоматериал за жените-учени. Експозицията прави ретроспекция на темата за

между библиотеката и академичния център.

Изложбата е подготвена от Научния архив на БАН и е част от проекта, подкрепен от световната организация ЮНЕСКО, по който бе издаден енциклопедичният справочник „Жените в историята на Българската академия на науките“. Документалната експозиция представя част от жените-учени, които присъстват в уникалния справочник.

Справочникът „Жените в историята на академичната наука в България. Хабилитираните жени в БАН“ събира автентични документи и информация за 952 жени-учени от Българската академия на науките. Близко 70 от тях са представени в документалната изложба, която показва важни и малко известни документи от служебните архиви и личните архив-

жените и мястото, което те заемат в създаването, развитието и утвърждаването на Българската академия на науките и нейните академични звена.

Сред подобрите документи за създаването на Българското книжовно дружество през 1869 година в Браила присъства името на Варвара Хадживелева, която е отстъпила дома си за провеждане на учредителното събрание за създаването на бъдещата Академия на науките. Вера Иванова - Мавродинова, Екатерина Бобчева, Иванка Трифонова, Нона Консулова, Рада Киркович, Дона Каранджолова - това са жени, учители и общественици, дали средства за закупуване на книги, за учредяване на награди и други дейности в първите години от сформирването и утвърждаването на Българската академия на науките.

Продължава на стр. 3

извън областните градове. Този път експозицията е подредена в общинската библиотека, тъй като по този начин ще могат да я разгледат всички малки и големи жители на общината, посещаващи културния институт. Постерите са съпроводени с представянето на издания със съ-

За резервации в ресторант „Орешака“: 0700 70 717, www.oreshaka-bg.com

Ресторант Орешака Казанлък

Работно време:
от 12.00 до 24.00 часа
/без почивен ден/

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

ХОТЕЛ „АРСЕНАЛ“ - НЕСЕБЪР, ЛЯТО 2022

ЦЕНИ РЕЦЕПЦИЯ СЕЗОН 2022 Г.

Хотел „Арсенал“ **, кв. „Перла“ 21, Южен плаж, гр. Несебър

Посочените цени са в ЛЕВА за една нощувка на база ALL INCLUSIVE (закуска, обяд, вечеря с включени алкохолни и безалкохолни напитки за цяло помещение, според заетостта на стаята, с включена туристическа такса и 9% ДДС.

Заетост и тип стая	Период на настаняване	
	01.06 – 30.06 01.09 – 30.09	01.07 - 31.08
Двама възрастни /двойка стая/ DBL	150.00	180.00
Единично настаняване на възрастен SGL	125.00	150.00
Трима възрастни /тройка стая/ TRL	225.00	270.00
1 възрастен + 1 дете (0-5,99) DBL	150.00	180.00
1 възрастен + 1 дете (6-11,99 г.) DBL	150.00	180.00
1 възрастен + 2 деца (0-5,99 г.) DBL	150.00	180.00
1 възрастен + 2 деца (0-5,99 г.) (6-11,99 г.) DBL	150.00	180.00
1 възрастен + 2 деца (6-11,99 г.) TRL	210.00	252.00
1 възрастен + 2 деца (6-11,99 г.) DBL+EB	187.50	225.00
2 възрастни + 1 дете (0-5,99 г.) DBL	150.00	180.00
2 възрастни + 1 дете (6-11,99 г.) DBL+EB	187.50	225.00
2 възрастни + 1 дете (6-11,99 г.) TRL	210.00	252.00
2 възрастни + 2 деца (0-5,99 г.) (6-11,99 г.) TRL	210.00	252.00
2 възрастни + 2 деца (6-11,99 г.) TRL+EB	247.50	297.00
Двама възрастни апартамент AP	180.00	210.00
Двама възрастни + 1 дете (0-5,99 г.) AP	180.00	210.00
2 възрастни + 1 дете (6-11,99 г.) апартамент AP	225.00	262.50
2 възрастни + 2 деца (6-11,99 г.) апартамент AP	270.00	315.00
3 възрастни апартамент AP	252.00	294.00
3 възрастни + 1 дете (0-5,99 г.) AP	252.00	294.00
3 възрастни +1 дете (6-11,99 г.) AP	297.00	346.50

ОТСТЪПКИ ЗА РАНИИ ЗАПИСВАНИЯ

ЗА РАБОТЕЩИ В „АРСЕНАЛ“ АД

- 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г. - 20%
- 01.04.2022 г. - 30.04.2022 г. - 15%
- 01.05.2022 г. - 31.05.2022 г. - 10%

ЗА НЕРАБОТЕЩИ В „АРСЕНАЛ“ АД

- 01.03.2022 г. - 31.03.2022 г. - 15%
- 01.04.2022 г. - 30.04.2022 г. - 10%
- 01.05.2022 г. - 31.05.2022 г. - 5%

Максимално настаняване в стаята:

Двойна стая DBL - 2+1 (две единични легла)
Тройна стая TRL - 3 или 2+2 (три единични легла)
Апартамент AP - 3 или 2+2 (спалня и хол с разтегателен диван)

Пояснения на цените от таблицата за настаняване в двойна/тройна стая при минимум двама възрастни в стая:

*Едно дете от 0-5,99 г. е безплатно, но не се обслужва с отделно легло. (по желание може да се осигури допълнително легло за детето срещу 20 лева на ден фиксирана сума без допълнителни отстъпки от цената, но само с предварителна заявка и при възможност отстрана на хотела.)

*Второ дете от 0-5,99 г. на допълнително легло заплаща 50% от цената на възрастен.

*Дете от 6-11,99 г. на допълнително легло заплаща 50% от цената на възрастен, а на редовно - 80% от цената на възрастен.

Пояснения на цените от таблицата за настаняване в апартамент при минимум двама възрастни в стая:

*Едно дете от 0-5,99 г. - безплатно, но не се обслужва с отделно легло. (по желание може да се ползва диванът от детето срещу 25 лева на ден фиксирана сума без допълнителни отстъпки от цената.)

*Дете от 6-11,99 г. на допълнително легло - 50% от цената на възрастен.

* Трети възрастен на допълнително легло - 80% от цената на възрастен.

Забележки:

1. Не всички стаи позволяват да се внесе допълнително легло или кошара. Заявяват се предварително в резервацията.
2. Внасянето на допълнително легло значително намалява свободното пространство в стаята.
3. Допълнителното легло в апартаментите е под формата на разтегателен диван.
4. Хотелът разполага с 4 апартамента и всички те са разположени на висок етаж с гледка към морето.
5. За удостоверяване възрастта на децата е необходимо да покажете акт за раждане на рецепцията при настаняването.

Условия за резервация:

След подаване на писмена заявка (по e-mail или от формата за запитване на сайта на хотела) и потвърждение отстрана на хотела туристите внасят минимум 30% депозит, а сумата се доплаща до 7 дни преди настаняване. За всички резервации, направени през завод „Арсенал“, доплащанята ще са на място при настаняване.

За резервации за 2022 г. в хотел „Арсенал“ ** - гр. Несебър важат условията от 06.04.2020 г. за отмяна на резервации, описани по-долу, независимо от риска от Covid 19.

Справки и записвания:

Синдикален комитет на КНСБ в „Арсенал“ АД и в синдикалните организации по заводи в дружеството, както и на телефони:
0888582673; 0431/62207 или вътр. 21-56.

В СТАЯТА: баня и душ, климатик, TV, телефон, мини бар /празен/, балкон, ежедневно почистване на стаята.

ИЗХРАНВАНЕ: блок маса и бар в ресторанта на хотела (зала на закрито и лятна градина).

БЕЗПЛАТНИ УСЛУГИ: открит басейн с чадъри и шезлонги с работно време от 07:00 ч. до 22:00 ч. /след 22:00 басейнът се дезинфекцира/; фитнес уреди на открито; детски кът на открито; Wi-Fi (безжичен) интернет във фоайето на хотела - 24 часа; ежедневно почистване на стаята (кърпите се сменят на 2 дни, а бельото на 3 дни).

ПЛАТЕНИ УСЛУГИ: бiliarд, електронни игри - с жетони от машина; индивидуален сейф в стаята - 2.00 лв. на ден /заплаща се на рецепцията и не се изисква предварителна заявка/; за ползване на бебешка кошара с матрак - 10 лева на ден /заплаща се на рецепцията, но се заявява предварително в резервацията и е според наличността/; паркинг - 5.00 лева на ден (лек автомобил) за гостите на хотела /заплаща се на входа на паркинга, но се заявява предварително/.

ВАЖНО!!! ВХОДЪТ ЗА ПАРКИНГА СЕ НАМИРА НА ГЪРБА НА ХОТЕЛА!

ПЛАЖ: Градски обществен. Свободна и платена зона. Чадъри и шезлонги на платената част от плажа се заплащат според зоната и концесионера.

УСЛОВИЯ НА ХОТЕЛА: Изхранване по програма All Inclusive (закуска, обяд, вечеря с включени безалкохолни и алкохолни напитки) съобразно указанията на Министерството на туризма за предпазване от Covid 19.

ЛОБИ БАР - 07:30 - 22:00 - безалкохолни и топли напитки от пост микс машина, както и алкохолни напитки българско производство.

POOL BAR - /отворен в силен сезон/ - 09:30-17:30 - безалкохолни и топли напитки от пост микс машина, както и алкохолни напитки българско производство.

РЕСТОРАНТ:

Закуска - 07:30-09:30 - блок маса и бар с безалкохолни и алкохолни наливни напитки българско производство.

Обяд - 12:00-14:00 - блок маса и бар с безалкохолни и алкохолни наливни напитки българско производство.

Вечеря - 18:30-20:30 - блок маса и бар с безалкохолни и алкохолни напитки българско производство.

Настаняването в хотела започва след 15:00 часа!

Освобожданието на стаята е до 12:00 часа!

Всички нови туристи започват с вечеря и приключват с обяд, като стаята се освобождават с ключ на рецепцията до 12 часа.

В хотела не се приемат домашни любимци!

Условия за отмяна на резервация отстрана на туриста:

1. Отмяна на резервация без неустойка се прави до 7 дни преди датата на настаняване.

2. При по-малко от 7 дни преди датата на настаняване неустойката е в размер на 100% от стойността на резервацията.

3. При по-ранно освобождаване на хотела неустойката е 100% от стойността на резервацията.

4. Промени по резервации се правят до 7 дни преди датата на настаняване и само при възможност от страна на хотела.

Продължава от стр. 1

...ЖЕНИТЕ В БЪЛГАРСКАТА НАУКА

В изложбата присъстват изявени жени-учени, доказани специалисти в областите химия, физика, биология, генетика, космически науки, литература и изкуство, с техния огромен принос в изследователската работа и науката. Тук има инфор-

лови награди са били присъждани на жени. Ето защо програмата на ЮНЕСКО за жените в науката следва девиза: „Светът се нуждае от наука, а науката се нуждае от жени“. Справочникът и документалната изложба са реверанс към

мация за Румяна Георгиева, първата жена член-кореспондент на България, което се случва през 1952 година. Тя е номинирана за академик през 1961 година. През 80-те години на 20 век БАН избира и първите жени за свои чуждестранни член-кореспонденти със заслуги за развитието на българската наука.

Тук на снимка на археолози от 1949 г. присъства и Мария Чичикова, носителка на наградата „Александър Фол“, която ежегодно се връчва в Казанлък. Тя е една от жените-учени, посветили се на изучаването на тракийската цивилизация и участвала в откриването на древния град Севтополис в днешния яз. „Копринка“.

На един от постерите е представена британската историчка и писателка Мерсия Макдермот, чуждестранен член на БАН от 1987 г. и доктор хонорис кауза на Софийския университет от 2007 г. Тя е автор на книги за Левски, Гоце Делчев и Яне Сандански.

Данните на ЮНЕСКО сочат, че 28% от изследователите в света са жени и само 3% от научните нобе-

всички представителки на нежния пол, посветили се на научните изследвания, които са в основата на развитието на човечеството.

Директорът на ОБ „Искра“ подчерта, че с настоящата изложба продължава доброто сътрудничество между библиотеката и коалиция „Алтернативата на гражданите“, които даряват ценни издания за библиотечния фонд. Тя връчи „Свидетелство за дарение“ на Владимир Чучумишев за неговото поредно дарение от книги за библиотечния фонд. Той представи на културния институт 25 тома научно-популярна и художествена литература, включително на български и английски език.

На събитието присъстваха още общественият посредник Гинка Щерева и ученици от осми клас на ПГ „Иван Хаджиенов“, водени от тяхната учителка по български език и литература Йовка Чорбаджийска.

Юлия Младенова

На 22 март стартира Вик-проектът в Казанлък

Започна изпълнението на проекта „Изграждане на Вик инфраструктура на обособена територия, обслужвана от „Вик“ ЕООД Стара Загора“, финансиран по Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020. Той обхваща територията на общините Стара Загора, Казанлък, Чирпан и Раднево. Той трябва да се реализира до края на 2023 година.

„В Казанлък реконструкцията ще започне на 22 март – Световният ден на водата. По време на изпълнението ще направим всичко възможно гражданите да имат актуална и точна информация за всички дейности, тъй като ще се наложи спиране на водоподдаването, което е неудобство за тях, но няма как

да бъде избегнато“, сподели инж. Пеню Пейков, главен инженер във Вик - Стара Загора. На последното си заседание общинските съветници в Казанлък одобриха отдаването под наем на временна площадка, която ще се ползва за нуждите на фирмите, които ще извършат реконструкцията на водопроводната и канализационната мрежа по проекта.

В града на розите е заложено да се подменят 20 476 метра от съществуващата Вик-мрежа в три градски зони, както и обновяването на 12 446 метра от основния довеждащ водопровод от водоизточник „Сахране“. По него се осигурява повече от половината дебит, необходим за нуждите на казанлъчани.

Трениор на национален отбор поема децата в „Антим Спорт“

Начело на трениорския състав, който поема децата, трениращи в новорегистрирания Клуб по плувни спортове „Антим Спорт“ в Казанлък, е Иван Попов. Той има дългогодишен опит като трениор по плуване, а от 2021 година е трениор на националния отбор по триатлон. Съставът се допълва от Радослава Иванова, Дончо Дончев и Веселин Орешков. Това са трениорите и инструкторите, които работят за безопасността във водата, изграждат навици, дават напътствия, насочват плувците към отлични постижения в басейна. Те споделят с възпитаниците си своя опит и практика, за да изградят у тях умения, които ще ги направят успешни, както в басейна, така и извън него.

Клуб „Антим Спорт“ е първият казанлъшки клуб по плуване. Негов председател е Севдалина Карабоюкова. Той официално стана член на Българската федерация по плувни спортове от 3 февруари 2022 г. Към момента в Клуб „Антим Спорт“ са картоутирани 50 деца на възраст от 7 до 17 години. Близко 200 деца тренират плуване в обновения басейн „Антим Спорт“, като тук работи още един клуб – Спортен клуб по плуване „Траяна“, който е старозагорски.

След като бе направен основен ремонт и бе обновен изцяло басейнът през 2019 г., екипет насочи усилията си и към създаване на казанлъшки Клуб по плувни спортове. Това вече е факт, а усмихнатите детски лица, които с желание се занимават със синия спорт, е доказателство за успешния път, по който се върви.

„АРСЕНАЛ“ ИЗДИРВА АРХИВНИ СНИМКИ И СЪБИРА СПОМЕНИ

През 1924 година на едно празно място край Казанлък, в местността „Кашът“, започва строителството

на „Арсенал“. Градът на маслодайната роза и занаятите има щастието да се окаже пресечната точка на диагоналите върху картата на България, които чертае казанлъчанинът ген. Иван Вълков като министър на войната

в началото на ХХ век. Тук, южно от града, се премества Софийският арсенал, наследник на Русенския арсе-

но съхранена през годините, няма как да не изпитахме възхищение от това, което се е случило в първите години, изпълнени с много трудности и ентузиазъм, и което се постига днес. Сякаш неусетно във времето, но с цената на много работа, на преживени кризи, на промени и нови обстоятелства, с упоритостта на първите и всеотдайността на всички следващи поколения, работилниците се превръщат в цехове, производствата се усъвършенстват, проектират се и се внедряват напълно нови изделия, развиват се технологиите, правят се нови разработки, продукцията листа непрекъснато расте, производството става все по-мощно и всеобхватно, продукцията тръгва по света, нараства броят на работещите. Казанлък се превръща в промишлен център, защото всичко това се случва в „Арсенал“. Независимо от политическата обстановка в страната, той винаги е бил и остава стожерът на местната индустрия

но съхранена през годините, няма как да не изпитахме възхищение от това, което се е случило в първите години, изпълнени с много трудности и ентузиазъм, и което се постига днес.

Сякаш неусетно във времето, но с цената на много работа, на преживени кризи, на промени и нови обстоятелства, с упоритостта на първите и всеотдайността на всички следващи поколения, работилниците се превръщат в цехове, производствата се усъвършенстват, проектират се и се внедряват напълно нови изделия, развиват се технологиите, правят се нови разработки, продукцията листа непрекъснато расте, производството става все по-мощно и всеобхватно, продукцията тръгва по света, нараства броят на работещите. Казанлък се превръща в промишлен център, защото всичко това се случва в „Арсенал“. Независимо от политическата обстановка в страната, той винаги е бил и остава стожерът на местната индустрия

и заводът-майка на редица промишлени предприятия в България.

В навечерието на 100-годишнината от установяването на завода в Казанлък, която е през 2024 година, „Арсенал“ издирва архивни снимки и събира спомени за поглъване вековната памет на предприятието. Всеки фотос, запечатал късче от неговата история, е ценен. Ценна е и живата памет, съхранена в написаните лични спомени – и на предците, и на съвременниците ни.

Всяка предоставена снимка ще бъде сканирана и върната на притежателя ѝ. Всеки споделен спомен ще добави още един шрих в летописа на завода. Благодарим ви и ви очакваме!

За връзка с нас: Редакция на в. „Трибуна Арсенал“, бул. „Розова долина“ 100, офис 8.

Тел. 0882987014;
0882987012

109 години от Одринската епопея

КАЗАНЛЪЧАНИН РАЗВЯВА БЪЛГАРСКОТО ЗНАМЕ НА
ОДРИНСКАТА КРЕПОСТ

На 13 (стар стил) март 1913 година Българската армия превзема крепостта Айваз баба край Одрин по време на Балканската война. Това е една от най-силните крепости в Юго-източна Европа и стратегически пункт по пътя към столицата на Османската империя Цариград. До този момент, считан за непревземан, фортът пада под силата на българската военна стратегия и безпримерната храброст на българските войници и офицери. А човекът, който бележи победата с развяването на българския флаг, е дребничкият, но жилав и изключително подвижен 22-годишен младеж Антон Иванов Момчев от Казанлък. Героят от Одрин е дядо по майчина линия на

казанлъчаните, брат и сестра, Маргарита и Стефан Папукчиеви.

Антон Момчев е роден през 1891 година в Казан-

Форт Айваз баба - 13.03.1913 г. Части на Втората Българска армия пред превземането - сн. dir.bg

лък. Има 5 сестри и един брат – Зоица, Пеша, Велика, Радка, Тота, Костадин. Има и млечен брат Григор, когото майка му кърмила заедно с него – от кметството дали бебето на младата жена, защото нямало

кой да се грижи за него. Антон Момчев работил като боджия. Наемали го предимно розотърговците и богатите казанлъчани, но майсторлъкът му се разчул и в съседните градове. Търсели сръчния Антон и от Стара Загора. И това се оказало съдбовно. Там се запознал с бъдещата си съпруга Мария – тя продавала обувки в дюкяна на баща си. Женят се и им се раждат 4 деца – един син, който обаче умира като малък, и три дъщери. Една от тях – Тодорка, е майката на Маргарита и Стефан Папукчиеви.

Само на 22 години Антон Момчев участва в Балканската война в състава на Втората българска армия. Той е един от хилядите храбри български мъже, които се бият като лъвовете при превземането на Од-

ринската крепост – фортът, който бил смятан за най-добре укрепеното и защитено военно съоръжение в Европа. На него поверяват и една от най-важните мисии – да се покатери и да свалят турското знаме, а на негово място да развее българското. Задачата е изпълнена.

Антон Момчев присъства и на освещаването на Паметника на Свободата на Шипка на 26 август 1934 година. По това време той бил в Габрово, но нито за миг не се поколебал и поел наругата към върха заедно със съпругата и невръстните си деца, за да бъде част от този величествен исторически момент.

Юлия Младенова

КАЗАНЛЪШКАТА „ТРАДИЦИЯ“ С
НОВИ ОПЪЛЧЕНСКИ УНИФОРМИ

Нови опълченски униформи за първи път показа Регионален клуб „23 пехотен Шипченски полк“ към Национално дружество „Традиция“ по време на честванията на 3 март 2022 г. За първи път

кратения срок за обучение на българските опълченци, се предвижда те да изпълняват само охранителни и конвойни задачи. Българите обаче показват много добри резултати в учебни-

тя, се дължи на много труд и вложени лични средства от членовете на клуба“, допълва той.

Като член на Управителния съвет на НД „Традиция“ Николай Байнов отговаря за съставянето на Културния календар за 2022-ра. Включени са над 50 големи и малки инициативи, представяния и исторически възстановки. Клубът традиционно е домакин на голямото събитие, посветено на подвига на четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа на Бузлуджа. Казанлъчани осигуряват пребиваването на колегите си от „Традиция“, безпечават мунициите, както и цялостната организация на събитието. „По време на такива мероприятия ангажиментите са много – посрещане на колегите, проверка на оръжието, на мерките за безопасност и т.н. При такива възстановки се възпроизвеждат хиляди халосни изстрела. Към всяко оръжие има монтиран специален адаптер, който не позволява да стават грешки, например, да бъде зареден боен патрон, с който да се стреля“, сподели Николай.

През тази година мъжете от казанлъшката „Традиция“ ще участват и в серия от възстановки, свързани с Априлското въстание – в Баня, Панагюрище, Клисура, Дряновския манастир (през април и май), други, свързани с боевете за Стара Загора и Шипка (през юли и август). През септември край Троян ще припомнят за голямата Дойранска битка. В казанлъшкия клуб в момента членуват 18 души, съвсем скоро предстои да се увеличат. Клубното знаме вече е готово – то е реплика на знамето на 23 пехотен Шипченски полк и също ще бъде показано.

Димитър Бахчеванов

неговите членове бяха с новото оборудване на тържествената заря-проверка в Казанлък и на почетния карул на Шипка.

Председателят на организацията Николай Байнов обясни, че новите униформи са не само точна реплика на одеждите на опълченците, като брой копчета, кройка, пагощи и други атрибути, но и платът им е максимално близък до автентичния. Николай ръководи организацията от 2010 година. „Оръжието, които показвахме с членовете на клуба, са пушките „Крънка“ и „Бердана 2“, с които са били снабдени опълченците“, разказа Байнов. „Първоначално за нуждите на опълчението „Славянский комитет“ закупува от Германия трофейни френски пушки „Шаспо“, модел от 1866 година. Те не са добри, тъй като патронът е хартиен, ударникът (иглата) пробива целия патрон, за да се възпроизведе стрелба, а гуменият уплътнител изгаря на всеки 30 изстрела и се налага да бъде подменян. В началото, поради съ-

те стрелби, поради което са включени в основните бойни действия, а „Шаспо“ то е заменено по време на войната с по-добрите образци – „Бердана“ и „Крънка“. Интересен факт е, че опълченците използват и трофейна пушка „Снайдер“, която била с калибър, близък до този на „Крънка“. Освен това, боеприпасите на противника можели да се използват и от опълченците, но мунициите на „Крънка“-та не ставали за „Снайдер“-а, разказва Николай Байнов.

Клубът има различни униформи, оборудване и въоръжение от Първата българска държава, хайдутите, четниците, опълченците, на армията ни по време на Балканските, Първата и Втората световни войни. „Изработката на всеки един наш атрибут отнема много време, правила сме много продължителни проучвания, включително и със специалисти от различни исторически музеи. Крайният резултат, който се вижда на нашите съби-

ДЕЦА ПИШАТ СЪС СЪРЦАТА
СИ ЗА ЛЕВСКИ

В памет на Васил Левски учениците от 8 клас на ПГ „Иван Хаджиенов“ са написали общо 104 текста – есета и писма, в които споделят своите мисли за Апостола. Великолепни текстове на деца, които пишат със сърцата си. Не знам как се е чувствала тяхната учителка по български език и литература Йовка Чорбаджийска, когато ги е чела, но аз имах възможността да прочета няколко от текстовете и съм горда с тези деца.

Йоана Антонова Глутникова от 8 „а“ клас, Ганчо Георгиев

Пондев – 8 „г“, Денислав Петров Петров – 8 „г“, Никола Михайлов Кръстев – 8 „в“, Боян Николаев Колев – 8 „в“, Георги Венелинов Георгиев – 8 „в“, Борислав Атанасов Атанасов – 8 „а“, Златомир Антонов Чоков – 8 „а“, Кристиан Емилов Сургучев – 8 „б“, Венцислав Андонов Ангемов – 8 „г“, Денислав Илианов Илиев – 8 „г“, Румен Тихомиров Величков – 8 „а“. Във всеки брой на в. „Трибуна Арсенал“ ще представяме тези текстове, като за начало започваме с писмото до Левски на Георги Георгиев.

Юлия Младенова

Дяконе,

Аз съм едно обикновено българско момче. Макар и още малък, 14-годишен хлапак, силно съм впечатлен и вдъхновен от теб като личност. Ти си събрал всички добродетели: честност, решителност, привързаност към род и родина, доблест, човек с главно Ч. Твоята борбеност и упоритост е пример не само за мен, а за всички, които те тачат.

Питам се какво те е накарало така самоотвержено да се отдадеш на сватото си дело...

...Бил ли си сигурен в добрия край на твоите дела? ...

Дяконе, даваш ли си сметка колко си важен. Ти си обединител на нацията заради твоите дела и постъпки. Сега в България в твоя чест има около седемстотин учебни заведения, улици и булеварди, спортни съоръжения и други национални обекти, които носят твоето име...

...Времето, в което ти си живял, и времето, в което аз живея, са много различни. Хората също много са се променили. Има такива, които запазват моралните си принципи и познават своите корени и традиции, но има и лоши хора. Ако днес ти беше жив, аз щях да те въведа в нашия модерен дигитален свят. Щях да те запозная с електронни устройства, да те науча на комуникация чрез социални мрежи...

Знаеш ли, Дяконе, мъдростта на времето се крие във всичките му измерения: минало, настояще и бъдеще. В този смисъл твоята крилата фраза е много точна и вярна: „Времето е в нас и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме“.

Георги Венелинов Георгиев, 8 „в“

Николай Боримечков:

РАБОТАТА СПОРИ, КОГАТО КОЛЕГИТЕ ТИ ПОДАДАТ РЪКА

Майсторът с героичната фамилия е част от екипа на 1/256

Николай Иванов Боримечков работи като шлосер в 1/256 от 2016 година, но вече е записан в Алеята на славата – през 2020-а. Така, за този не много дълъг период, той не само овладява нова трудова квалификация, но и доказва на практика високия професионализъм, който винаги е проявявал през годините.

Николай е казанлъчанин, но родът му произхожда от Дъбово. От там идва и неговата фамилия, която винаги води до асоциация с популярния герой на Иван Вазов – Боримечката. Гордее се, че повтаря цялото име на своя дядо – Никола

годишната съвместна работа на хора в един екип носи само предимства. „Всички се познават, знаят, че могат да разчитат на теб, както и ти на тях. Когато си старателен и прецизен в работата, колегите и ръководителите те ценят, а взаимната лоялност е най-добрият атестат за дадена фирма или организация“, допълва майсторът от 1/256.

Връзката на Николай с „Арсенал“

както за повечето казанлъчани, започва още от семейството. Съпругата му Маргарита работи в един от цеховете на завода като ОТК. Тъщата и тъстът – Елена и Атанас, също са арсеналци, родителите му, както и други негови роднини и близки, също са работили навремето в завода. Арсеналската традиция днес има и своето естествено продължение в лицето на най-малкия син на Николай и Маргарита – тригодишният Емилиан, който е възпитаник на заводската детска градина „Буратино“. Дватама имат още две по-големи деца Ива и Чудомир.

Колегите го подкрепят още с влизането му в екипа

„Подадох документите си в завода през пролетта на 2016 година. Това бе предизвикателство за мен, защото всяка нова работа си има своя специфика, непозната до този момент, която се овладява с времето. В цеха, в който работя, се извършва комплектровка на части за различни специални изделия от продуктовата листа на дружеството, включително и за най-новите изделия. Колективът ме прие много добре, като ми помогна бързо да навляза в производството. Много съм благодарен за подкрепата, която получих от по-опитните си колеги Михаил Бейгерджиев и Валентин Павлов, които са доказани майстори с голям професионален опит. В този смисъл оценката за моята дейност трябва да се възприема като признание за работата на целия екип“, споделя Николай Боримечков. Това предаване на опита и традицията, чисте по арсеналски, води до бърз резултат. Скоро след постъпването си в цеха Николай се доказва като много добър техник и бързо се нарежда сред най-добрите работници в това производство. Трудът му е оценен по достойнство, както от колегите, така и от ръководството. През 2020 година името на Николай Боримечков е сред отличените в Алеята на славата. А от миналата година е включван

в техническите екипи при представянето на продукцията на „Арсенал“ пред чужди партньори извън границите на България.

В армията е първият му досег с оръжието

Николай не смята, че постигнатото в завода е повод за възгордяване, но не крие, че полученото признание го радва. Признава, че до встъпването си в завода не е имал много досег с оръжие. За разлика от някои други арсеналци, не се увлича по лова. Роден през 1979 година, той хваща последните години на редовната наборна военна служба. Войниклъкът изкарва в Елховския край, на границата. Точно по това време тогавашните Гранични войски започват да се преформират в „Гранична полиция“. Службата по охраната на държавната граница е напрегната, отговорна, а Николай я изпълнявал старателно и стриктно, включително многократно е участвал в групи, задържали нелегални емигранти, опитващи се да влязат незаконно в страната ни. В онези години за първи път отблизо се запознава с устройството на прословутия автомат „Калашников“, който никой от мъжете, преминали през редовна служба, не може да забрави до края на живота си. Тогава обаче Николай не подозира, че по-късно ще бъде част от общността на казанлъшките оръжейници.

„Като всяка техническа работа и тук, в цеха, дейностите са ми интересни, особено когато трябва да се усвои нещо ново, което се въвежда за първи път. Извън завода обаче не се опитвам да се занимавам с технически дейности, особено с такива, които не съм правил и не познавам. Смятам, че всяка работа си иска майстора, затова предпочитам да се доверя на хора, които са доказали своите качества в дадената област. Смятам, че професионализъмът заслужава уважение и трябва да се цени, независимо в коя сфера на живота се проявява той“, казва Николай Боримечков.

Въдичарството е неговото хоби

Риболовът е важна част от живота на Николай, като в това има и известна символика – носи името на светелица-покровител на рибарите и моряците. Това негово увлечение възниква още от детството. Днес му помага да си почине активно, избягвайки делничните житейски грижи. „Основно практикувам речен риболов, любимо място са ми пресевните край Шаново. Не участвам в състезания, хобито ми е за удоволствие, а то дава повод и за хубави излети със семейството“, разказва Николай.

Часовете с въдицата край реката за него са по-сладки от ястията, приготвени от

хванатата риба. Няма рекорден улов, но има не малко добри sluки. Най-големият шаран, закачил се на кукичката, бил около 4.5 килограма.

Димитър Бахчеванов

Иванов Боримечков. Николай-младши се интересувал откъде идва родовото му име, но не успял да открие категорична информация. „Единственото сигурно нещо е, че това фамилно име се среща само в 2-3 рода в България, основно в района на Подбалкана“, разказва Николай. Вероятно затова и патриархът на българската литература Иван Вазов, който е роден в Сопот и е бил запознат добре с характерните имена на хората от този край, е решил да нарече така един от най-ярките си литературни герои в своя роман „Под игото“.

Навремето Николай Боримечков завършва Средното професионално техническо училище (СПТУ) по строителство в родния си град, сега в сградата е Техническият колеж - Казанлък. В началото на своя трудов път дълги години работи по придобитата още от школната скамейка професия, във фирма за поставяне на дограма. Тъй като не е от хората, които често сменят работата си, той се труди на последната си месторабота около 12 години и само преступването на фирмената дейност го кара да тръгне в друга посока по трудовия си път.

„Да търсиш промяна, за мен означава, че нещо някъде не е наред – или в теб, или във фирмата“, споделя Николай, обяснявайки трудното, но наложително тогава решение да смени работното си място. Но пък смята, че изборът му да дойде в „Арсенал“ е най-правилният. „Много добре се чувствам тук“, кратичко признава той. Според него, дъл-

arsenal

„АРСЕНАЛ“ АД - КАЗАНЛЪК

търси да назначи за нуждите на
Инструменталния завод
работници по следните професии:

1. Шлайфист;
2. Стругар;
3. Фрезист;
4. Шлосер-инструменталчик;
5. Координатчик.

• Изисквания:
- Завършено средно образование;
- Умения за самостоятелна работа по професията.

„Арсенал“ АД е най-големият работодател в България в сфера „Машиностроене“, с широка и разностранна социална политика – предоставят се месечни ваучери за храна, осигурени са столово хранене и редица други придобивки.

Желаещите да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri или да ги получат от Офис № 1 – Пропуски, на централния портал от 07.00 до 17.00 часа.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес kadri@arsenal-bg.com или да бъдат подадени на място на адрес: гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис № 4 – всеки делничен ден.

Телефон за контакти: 0885079187

ДАЛЕЧНА И НЕПОЗНАТА: АМАЗОНИЯ

Своя разказ за Перу казанлъчанката Маргарита Папукчиева нарича „опит за пътепис“. В този нейн опит, събрал преживяванията от една все още забулена в тайнственост страна, се открояват емоциите ѝ от пребиваването в Амазония. В тези студени дни, когато Баба Марта ни поднесе сняг и минусови температури, се надяваме разказът за топлата джунгла да ви зареди с положителна енергия.

края на акта започват да се „хвалят“, издавайки тройно посилен шум. Накрая умират от изтощение.

Изумителните изгреви и залези по Мадре де Диос. Един от гидовете ни разказваше за това, как е бил няколко пъти на експедиция

в джунглата за издирване и картотекиране на неизвестни племена. В една от експедициите, преминавайки от вече известни племена към неоткрити до момента, пренощували в познато племе. На тръгване шаманът ги предупредил да не вземат от новото племе нищо, по никакъв повод. Тръгнали мъже през джунглата. Но им свършила храната и водата. Когато стигнали до новото село, в него нямало никой. Не било удобно да влязат и да се хранят при положение, че домакините липсват. Преспали отново в гората. На сутринта, още по-гладни и жадни, се примъкнали и видели, че има само няколко жени и малко деца. Надвечер дошъл шаманът на селото и им казал, че на другия ден ще ги поканят, като им устроят посрещане. Отново пренощували между дърветата. На следващия ден по обяд ги поканили. Направили маса само за тях. Накрадя ги да седнат и започнали девойки да им поднасят храна. В този момент нашият човек се сетил за предупреждението на шамана от предното племе. Казал на спътниците си да не докосват нищо. Картичката била следната: гостите седнали пред изпълнена с лакомства маса, а срещу тях, в мълчание и очакване, стоели изправени домакините. По едно време готвачът на групата не издържал и започнал да се храни. Тогава избухнала веселба в племето. Оказало се, че той трябвало да се ожени за момичето, поднесло съответното блюдо. Да, ама мъжът си имал годеница и не искал да се жени. След като открила новото племе, експедицията трябвало да се върне, за да вземе доку-

менти за картотекирането му и за нотариален акт на земята, върху която живее, и отново да дойде, за да ги представи на шамана. Но племето за нищо на света не пускало готвача. След дълги преговори се разбрали да го оставят и, ако той консумира брака си, ще остане тук завинаги, но ако се въздържи, ще си го вземат обратно. Минали месеци, докато групата отново се добрала до селото. Младежът с огромно усилие се бил въздържал. След приемане на докладствеността, шаманът го пунал по живо, по здраво. Но, като стигнали до града, се оказало, че годеницата му вече не го чакала. А след известно време в градчето се появила и онази девойка от племето. Била прокудена от селото, защото не била

достатъчно женствена и не успяла да съблазни мъжа си. Младежът и помогнал да се адаптира на новото място и останали приятели до край.

Още не бяхме се огледали и местният гид ни изведе на първата разходка в джунглата. Показа ни звънчево дърво, железно дърво, различни видове лиани /ходещи, маймунска стълба, еротична .../. Видяхме два вида термити: дървесни и земни. Между другото ни препоръча, ако се изгубим в джунглата, да ядем термити. В тях имало всичко необходимо за поддържане на живота. Предупреди ни, че плодовете може да са отровни. Видяхме тарантула, различни видове птици. Неусетно стигнахме до едно езеро. Преди две години водачът ни видял тук двуметрова анаконда, ама после се била изгубила. По пътя, в

ман, който бързо се скри във водата. Стигнахме до езерото Сандовал. Божествено езеро в Амазонската джунгла, 3 км дълго и 1 км широко, разположено на 5 км от град Пуерто Малдонадо. Дълбочината му е от половин до 3 метра. Водата е със средна температура 26° С. Езерото Сандовал е дом на 4-метро-

ви каймани, гигантски нутрии, жизнерадостни видри, на много видове маймуни и птици. За орнитолозите – хоацини, земеродно рибарче и корморани. За зоолозите – различни видове маймуни саймири, капуцини.

Това бяха маймуни-ревачи и рижки маймуни.

На другия ден потеглихме за Националния парк „Ману“.

Той е станал такъв през 1973 г. и 14 години по-късно, през 1987 г., е включен в списъка на ЮНЕСКО за световно наследство. Това е приказният дом на вечозелените тропически гори на Перу.

Територията на парка е толкова голяма, че тук живеят хиляди видове птици, насекоми, стотици бозайници и около двадесет хиляди вида растения. Целият парк „Ману“ е разделен на три огромни части. „Културната зона“ е територията в началото на парка и единствената, където можете да се разхождате свободно и без придружител. В тази област живеят малко хора, които се занимават с животновъдство и горско стопанство. Районът обхваща площ от 120 хиляди хектара. Резерватът „Ману“ е област на научните изследвания. Туристите са позволени тук, но в малки групи и под ескорта на определени агенции. Той заема площ от 257 хиляди хектара. „Основната част“ е най-голямата площ (1 532 806 хектара) и е предназначена за опазване и изследване на флората и фауната, поради което само учените я посещават за изследвания.

Въпреки това, в парка има 4 амазонски племена, които се заселили тук преди много векове и се считат за част от неговата природна система.

След „Ману“ потеглихме с лодки по реката, под тунел от растителност. Видяхме един двуметров черен кай-

ман, който бързо се скри във водата. Стигнахме до езерото Сандовал. Божествено езеро в Амазонската джунгла, 3 км дълго и 1 км широко, разположено на 5 км от град Пуерто Малдонадо. Дълбочината му е от половин до 3 метра. Водата е със средна температура 26° С. Езерото Сандовал е дом на 4-метро-

ви каймани, гигантски нутрии, жизнерадостни видри, на много видове маймуни и птици. За орнитолозите – хоацини, земеродно рибарче

и корморани. За зоолозите – различни видове маймуни саймири, капуцини.

През нощта ходихме на „лов“ за каймани. Качихме се на лодка и потеглихме срещу течението на Мадре де Диос. В един момент моторите спряха. Поставихме за кратко в тишина и тъмнина и след това гидът ни започна да осветява водната повърхност. Забелязахме чифтове светещи точки. Разбрахме, че това са очите на кайманите. Приближихме единия бряг и видяхме десетки бета бели каймани. А когато стигнахме до другия бряг, водачът ни изведнъж skoчи на сушата и след малко донесе в ръце едно около 50-сантиметрово кайманче. След кратка фотосесия го

Събуждането на джунглата сутрин беше невероятно. Първо започват да реват маймуните – ревачи. Малко след това се събуждат птиците в техния многогласен хор. Накрая са цаикадите. Те правят невероятен шум, който може да се сравни с излитащ самолет. В началото тези насекоми издават шум със стъргане на крилата в тялото си, за да привлекат женската. След

върна на мястото му.

На следващия ден отидохме на гости на племето Мечигенга. Всъщност, хората от самото племе се намирили на шест дни път с лодка срещу течението на реката. Били поканени да се заселят на това място, но повечето отказали. Само едно семейство се престаршило. Сега то живее на предоставеното им от правителството място, но битът на неговите членове е като предишния. Останали тук, защото Мечигенга не ги иска обратно, смята ги за предатели...

Така, с приключенията в Амазония, измина едно незабравимо пътешествие в Перу, в непознати земи и различни култури, бит и история!

Маргарита Папукчиева, специално за читателите на в. „Трибуна Арсенал“

АРСЕНАЛЕЦ МАЙСТОРИ УНИКАЛНИ КУКЕРСКИ МАСКИ

Има едни хора, тип „последни мохикани“ – човечи на ентузиазма, на направеното с ръчен труд и на идеята, че на този свят не се живее само за единия хляб. Един такъв „образ безплоден“ намираме с помощ от приятелка в халетата на Завод 1. Чудно, че го откриваме чак сега. Защото този „рядък екземпляр“ е арсеналец откакто се помни, а това е много време – от неговите над седем лични десетилетия, над пет са преминали с ежедневен пропуск през портала на казанлъшката оръжейница, нищо че е родом от Павел баня и никога не е спирал да живее в близкия до града на розите балнеоложки курорт. За местните градът на минералната вода обаче си има и други традиции. От малки павелбанци не пропускат нито една пролет без яростна гонитба на злите духове. С кукерска глъч, разбира се! Така и нашецът Станчо – Иванов, Чолпанов. Последният майстор на кукерски маски, изработени по стар, предаван от предците, тертип. Иначе – човекът за всичко – „поддръжка“ към Завод 1 – „чисто-кръвен арсеналец“.

седмица платен отпуск, че да смогне с маските: „Заложил съм десет нови кожи“. Идват много млади хора, най-малката маска ми е за едно четиригодишно момче, казва майсторът. И от съседните села идват – Дунавци, Сахране, Габарево..., той е кроил и шил маските на цели читалищни групи. В по-далечното Търничене маските са по-различни. По други краища – още повече! Станчо знае, защото, като самодеец с читалищния състав, е обиколил кукерските празници къде ли не у нас – Ямбол, Перник, Калипетрово, Елхово, Габрово... Затова Станчо уточнява, че в Павел баня:

Ние сме Старци

Местните кукери-плашилки се наричат „Старци“. Обичаят е да ходят от къща на къща по Сирни Заговезни и, прогонили злите сили от всеки дом в селото, да се сбират накрая на мегдана, където играят танц за здраве и берекет под мощния

рив на своите хлопки, окачени на кръста. Хлопките на Станчо били общо към 30 килограма в осем броя. Купил ги през 1989-а от Долна баня, софийско. Май ги правели от стари джанти за камioni. Ама вече поотънели от игра. „И лопките имат тайни!“. Песента им не е проста работа. За да е по-звучна, ги правят двойни – с още едно звънце под „черупката“ на големата хлопка. Окачвали се в нея през кука със синджир.

Куклата на върха на кукерската маска Станчо не знае как се е появила в традицията, но знае, че без нея не може в Павел баня и околностите. Панталоните в неговите костюми са „обезателно с кант бяло-зелено-червено!“ Цървуните са ръчна направа от телешки бокс, има и навуца на прасците. Но и там вече традициите се сблъскват с реалността – навуца трудно се намират, днес ги заместват с бели чорапи плюс „кадънки“. Няма и телешка кожа, едно време я взимали от габровския завод за обувки. Взимали и черния вълнен плат за лицето от фабрика – „Благоев“ в Казанлък, но и нея вече я няма. А за лицето си трябва твърд като сукуно плат, иначе увисва: „Всичко за маските все по-трудно се

доставя...!“. Все по-трудно и майстори се намират. Затова Станчо казва: „Правя ги и ще ги правя, докато мога. Няма как да не правя, няма и кой друг...“. Маските отнемат цялото му свободно време. Ако не бром домашните животни. Някога отглеждал добитък, но сега си има само домашни любимци. Най-добрият приятел на човека са кучетата, убеден е Станчо. Да ги гледа, да го посрещат и изпращат, това му е повече от хоби: „Всякакви имам, различни породи. Лиса, Белка, Пухчо...“. Гледа на тях като на хора. Купува им специална храна.

За своето житие-битие майсторът на маски и човекът-поддръжка в Завод 1 разказва

„Ценен съм, шото съм сам, малко останахме такива из „Арсенал“, навремето бяхме седем души строителна поддръжка, казва Станчо не без ирония към „демократичните времена“, които променили всичко. Извън хода на времената, истината е, че в неговия живот големите промени са малко. Той все така си живее в Павел баня, все така, от 1967-ма без две години казарма, идва в

е спирала да пее. Пее, та се къса. „Как стават нещата?“, питам. „Трябва да го видиш, че да разбереш“, е отговорът на Станчо, който се усмихва тънко под засушения мустак с готовност да ми открие отколетни тайни. Понеже няма как да видя, майсторът вади от джоба си химикал и прегънато на две листиче и почва да чертае: „Да е нагледно!“. Без чертеж не става, разбирам – в тая

пките, може да се срути още при първия мощен подскок в танца за гонитба на злото. Тоя танц не е за всеки. Трябва як кръст, добра стойка, мъжки мускули и мерак!

Станчо гони Злото цял живот

От малък се запалил „да играе“ по Сирни Заговезни. Покрай комшия, който също скачал на всеки кукерски сбор. От него научил и занаята с маските. И тайните му. За маските трябва козя кожа, но не каква да е! От всяка коза маска не става, само от червена! „Но вече почти няма червени кози, взехме напоследък да слагаме и от други...“. Кожата следва хубаво да се одере, хубаво! И да се опъне както трябва. Да се изсуши добре изпъната. Чак тогава може да се крои. Маската може да се носи и да се държи права, само ако е правилно опъната на дрянво чатал, научавам от майстора. Бродата, която виси под чертаната с бяло върху черното лице паст, всъщност, е козя опашка. Мустаците са от вълна. „Има си тънкости!“, разкрива майсторът. Не на последно място е важно точното очертание по размера на човека – от раменете до лицето. „Къдравото“ покря лицето се шише на машина. С остроо навънка! Станчо чертае страшните „зъби“ край черното по овала на кукерското лице – да бъде бяло и червено! Маската се носи от мъжа на голо, ако не бром специалното елече, обяснява старият играч.

Играя, откакто се помня

Само последните години поспрях, заради проблемите с кръста, но си имам костюм и го давам на едно момче – да излиза с него на игрите“, споделя Станчо. Десетки, че може и над сто маски да е направил той през годините – „идват отвсякъде, особено преди празника“. Тази година преди игрите в Павел баня, които бяха на 6 март, Станчо пак си беше взел

„Арсенал“ всеки Божи ден с „рейса“ или с колите на приятели, а вечер се връща обратно. При маските, които десетилетия тъкми, и при животинките си, с които не се разделя. Със Станчо „крадем“ малко време от работата му. Той постоянно си гледа часовника, защото „има много важна работа“ и съжالياва, че няма как да си говорим у тях, при опънатите кози кожи и шевната машина, която и тази година преди кукерските дни в Павел баня и околната не

тае: лице – три реда шарки – уста – нос – вежди – очи! Очите – накрая! Те се „дупчат“ по мярката на мъжа, който ще слага маската. И е много важно, за да вижда, иначе няма как! „Взимам обезателно мярка! Всичко се мери!“. Важни са и други „подробности“ – връзките, които придържат към кръста цялата маска – от главата, през гърдите, към гърба. Без мярка не е същото, цялата „конструкция“ – от куклата-бебе на върха на кукерската „пирамида“ до пояса с хлоп-

ва с фино чувство за хумор.

Като един истински Чудомиров нашенец,

той гледа на живота с известна доза приятелска насмешка. Но към работата си в завода е повече от сериозен. Отдавна е пенсионер, но продължава да идва в „Арсенал“, докато може. Не може обаче този разказ за Станчо Чолпанов да продължи вечно. Часовникът му отмерва точно време за целта и той бърза обратно към цеха: „Имам много важна работа, няма кой друг да я свърши“.

Диана Рамналиева,
с благодарност към
Добриня Коскин

